

Abdel pekade på mig där jag satt i bilen. Han gav grannen några slag till.

Min granne stirrade på mig. Sedan gick han tillbaka till sin bil.

Det hade inte fallit honom in att jag kunde vara Abdels chef.

Jag skämdes för Abdel. När grannen hade kört iväg kunde Abdel inte sluta skratta. Han förstod inte att jag var arg på honom.

Abdel trodde på att de som är starkast alltid vinner över de svagare. Han försökte lösa problem med våld eftersom han inte visste bättre. Så hade det alltid varit i hans liv.

Stöldgods

Abdel pratade inte så mycket om sitt förflutna, men bit för bit fick jag höra mer om hans tidigare liv.

Abdel kunde springa jättesnabbt. Det hade jag sett många gånger.

– Det är bra att kunna när man måste springa ifrån polisen, sa han.

Han blev nästan aldrig tagen av polisen. Men han erkände att han hade suttit i fängelse en gång.

– Det var bara ett par månader, sa Abdel. Vi hade stulit smycken. Vi åkte dit allihop, hela gänget.

Så att springa snabbt fungerade inte alltid, tänkte jag.